

Dagmar Kropáčová Morová

## **diplomová práce \_ Otisk**

Dagmar Morová, zdělila portrét po své matce..

Dav, člověk v davu, člověk sám se sebou, člověk s lidmi mu blízkými. Otázka individuality a společenství, ať je to rodina nebo kupříkladu stát. Vše to vnímáme přes svou vlastní individualitu. Proto může Dagmar Morová říct že ten základní princip práce který používá, vrstvení a zdánlivé znejasňování, možná spíš hledání obecného principu zpodobnění lidí jí blízkých nebo těch se kterými se sotva potkala, jsou stopy jí samotné, které zanechala na reálných figurách nebo portrétech, otisky lidí tak jak se ji postupně ukládají v její paměti. Stávají se vzpomínkami. Je zvláštní, že tím jak dospíváme, jsme schopni svým způsobem ovlivňovat naši dlouhodobou paměť mladšími vzpomínkami, obrazy, zapojujeme všechny naše smysly k tomu, aby jsme si posléze nebyli zcela jistí, jestli ta vzpomínka kterou máme za vlastní a autentickou není náhodou pouze otisk černobílé fotografie kterou jsme někde později zahlédli... reálná fotografie která s prožitou realitou už nemá tolik co společného. Vůně, barvy, chutě vymizely nahrazeny otiskem který sice původně byl v kontaktu s tím co se stalo, s tím co bylo, s tím čím to bylo. "Jakoby se najednou staly mým pevným prázdnem" jak říká. Neplatí to samozřejmě beze zbytku. O to víc je ten svět, který si vlastními vzpomínkami utváříme, silně individuálně formovaný. Vzpomínka na rodinu kterou jsem formována, jejíž nejen dědičnou informaci nesu. .. Chovali jsme koně, které potom komunisti poslali na jatka.. řekla dívka z města. Kouknu do zrcadla a vidím podobu, zdělila jsem portrét po své matce, portrét, otisk jsem otisk své matky.

"Jakoby se najednou staly mým pevným prázdnem" a jako sochařka utváří reálnou podobu tím, že na to "prázdnou", prázdnou samozřejmě v uvozovkách, nanáší další vrstvy. Ty které ne znejasňují, zastírají, ale naopak zkonkrétněním, zvěcněním upřesňují původní předobrazy. Transformují ty barvy, chutě zvuky atd do jiných vzorců.. možná přesnějších než je třeba ta pouhá fotografie.. kterou tím, jak jsme naučeni vnímat svět považujeme za reálnou. Tělo zmizelo, zůstala látka která ho kryla a na kterou se otisklo. Výlitky otisků těl obětí z Pompejí, je jedno jestli je to otisk vnější nebo vnitřní. Segalovi záznamy situací.. předobraz zmizel. Sochařka která pracuje "Se zbytky odsekaných forem, negativních otisků z předešlých portrétů, z nichž znovu vytváří další tváře, jedna socha a x fází".

Dagmar Morová Kropáčová začínala svoje studium u Jana Hendrycha, taky se silně otiskl. V dobrém.. důkaz toho, že i přímý otisk není vždy proces

přímé reprodukce ..Dáda vždycky měla obavy, že to co dělá někdo dělal před ní, ano dělal. Už jenom z toho důvodu, že používá ve své práci ty nejzákladnější principy sochařství, se to bude vždy něčemu podobat. Ale když dva dělají to samé, není to to samé. Člověk si musí sám na sebe zvyknout, tak je autentický. V té práci jí rozpoznávám, silně motivovanou, zaujatou, v okamžení přeskakující z tématu do tématu, s očima navrch hlavy když sype jeden nápad za druhým a pokaždé to vypadá, že ten předcházející ji už z té její hlavy vypadl, zároveň ale cílevědomě zpracovává to na čem pracuje. Je to otevřená práce, plná různých zvratů, ale ucelená, mající po stránce formy i obsahu začátek a konec. Složená i z velmi kvalitních dílčích věcí, které může hned vzít a dále je zpracovávat. Litinová figura nesoucí v sobě určité obecné torzo mužské ješitnosti, byť žádný z údů formálně nechybí v kontrastu ke křehkému sádrovému torzu dívky sedící na židli ... třeba.. Celá tato práce je plná různých vztahů, které si i třeba později začne pojmenovávat a znova definovat. Otevřenost, určitá zahlcenost není na škodu, zvláště když si tříbíte myšlenky.. a jste na začátku. Snaha o formální pročištění a dokonalost, na to je ještě čas..

Hodnotím práci Dagmar Kropáčové Morové jak o výbornou a doporučuji udělení absolutoria.

v Podlešíně 8. září 2020

Vojtěch Míča